

PsittaScene Vol. 23 nr 2, maj 2011
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson
www.parrots.org
sweden@worldparrottrust.org

Innehåll

- 2 Från direktören - Jamie Gilardi
- 3 Uppfödning...Frisläppning...Upprepning - Puerto Ricoamazonen
- 6 Blåstrupiga aror på svarta marknaden
- 8 Kläckta för att flyga fritt – Ljusröd ara
- 10 Ett förbud och en plan - Mexikohandeln
- 12 En sällsynt gäst – Svartryggad papegoja
- 14 Carolina-medaljen - Don Merton
- 16 Husdjurssidor – Att förebygga problem
- 18 PsittaNytt
- 19 WPT-kontakter
- 20 Papegojor i det fria: Grönvingad ara

Från direktören

En aspekt på bevarandet av papegojor som aldrig upphör att förvåna mig är hur varje projekt uppvisar unika utmaningar och möjligheter. Några hot är nästan universella såsom då honungsbin koloniserar boplatser medan andra är unika och knutna till en plats. I denna upplaga går det att läsa om Puerto Ricoamazoner och blåstrupiga aror – båda arterna är kritiskt hotade papegojor från den Nya världen och båda har lidit av en lång tids handel och habitatförstörelse, men de specifika hoten och lösningarna för att rädda dessa är anmärkningsvärt olika.

Trots skillnaderna står det klart att nästan varje bevarandeprojekt har något att lära och förmedla till varje annat projekt. Därför så arbetar vi hårt med att uppmuntra utbyte av idéer, metoder och ibland personal. Ansträngningarna att bevara den unika Puerto Ricoamazonen går tillbaka till 60-talet och har sedan dess varit omfattande. Den anmärkningsvärda framgången med dessa fåglar vid den ”nya” frisläppningsplatsen (se sedan 3) har lärt oss något som kan vara kritiskt för den blåstrupiga arans återhämtning. Läxan är enkel. Bara därför de sista återstående fåglarna av en viss art återfinns på en särskild plats betyder det inte att det området nu är den bästa platsen för dem... det är endast den

sista platsen som de kvarlämnades på efter det att plundring och avskogning eliminerat dem på andra ställen.

Tack vara ett fantastiskt sammanträffande, kvicktänkthet och skickligt fältarbete (se sidan 6) så vet vi nu att precis som med nästan alla andra papegojor så kan vi släppa blåstrupiga aror fria. Medan vi länge har ansett frisläppningar som ett potentiellt verktyg att använda oss av så vet vi nu att det fungerar. Vi kan inte bara addera nya fåglar till den vilda populationen, vi kan även placera dem där de behövs bäst, är bäst skyddade och där de sannolikt kommer att trivas bäst. Med tur kan denna enkla men kritiska lektion som vi tagit del av efter decennier av arbete i Puerto Rico nu appliceras för liknande framgång i Bolivia och tillåter oss att noggrant välja platser för nya populationer som förhoppningsvis kan leda till att denna art återhämtar sig snabbt!

Jamie Gilardi, direktör

På våra omslag

FRAM ARA-projektet har nu frisläppt över 60 ljusröda aror (*Ara macao*) i Costa Rica. Honorna Austin och Pretty Face släpptes 2005 respektive 2003 och de besöker numera endast tillfälligtvis frisläppningsområdet för att få äta vild guava och för att kolla vilka nya fåglar som väntar på att släppas fria (se sedan 8). © Franck Dziubak

BAK Kaieteur Falls i Guyana är det största vattenfallet på jorden om man ser till volym och ett av de högsta med en fallhöjd på 223 m. Efter många besök med förhoppning om att se aror mot den fantastiska vattenväggen belönades Marc Johnson och följeslagare med denna otroliga syn. Marc leder färder för att se papegojor i detta område två gånger per år. För mer information besök www.wildrupununi.com. © Marc Johnson

Puerto Ricos enda amasonpapegoja. Av Jamie Gilardi

Uppfödning.... Frisläppning.....Uppprepning

Få papegojentusiaster har haft förmånen att se Puerto Ricoamazonen (*Amazona vittata*). När allt kommer omkring finns det inga fåglar som är legala utanför ön och dessutom har det funnits väldigt få fåglar under större delen av förra århundradet. Dessa fåglar har en anmärkningsvärd historia och undslipper nu sin nära och under lång tid pågående utrotning. Och vad är nu typiskt för dem.

Puerto Ricoamazonerna ger ett framfusigt första intryck. De är mycket olika alla andra amasonpapegojor. De är livliga, djärva och bullriga, sammanfattningsvis trygga i sig själva.

Kort tid efter det att Steve Milpacher, Steve Martin och gruppen från 2010 års "Parrot Lover's Cruise" (en kryssning med papegojentusiaster) var på besök inbjöds jag av Iván Llerandi-Román att observera och filma Puerto Ricos "Department of Natural and Environmental Resources" (DNER) femte frisläppning av fåglar uppfödda i fångenskap. Biologen Kirsty Swinnerton som arbetar med WPT sedan lång tid tillbaka presenterade oss först för Iván som är chef för DNERs del av frisläppningsaktionen. Det är ett projekt som är koncentrerat till de beskogade delarna i nordvästra Puerto Rico i ett område som heter Rio Abajo Forest. DNER-teamet arbetar i nära samarbete med "US Fish and Wildlife Service" (FWS) bevarandeprogram i det östra skogsområdet El Yunque (aka Luquillo Forest) och "US Forest Service", som sköter "National Forests in the Commonwealth". Det är ett amerikanskt område som inte inkorporerats men förklarar de två amerikanska myndigheternas djupa åtagande och involvering. Efter de fyra föregående frisläppningarna med 10 flygga fåglar från bon i det fria under fyra häckningssäsonger har populationen vid Rio Abajo nått 40 – 50 fåglar. Dessa

fåglar och deras avkomma stannar inom frisläppningsområdet och de flesta av dem besöker dagligen matningsstationerna.

De tio lyckliga fåglar som valdes för frisläppning var 1-2 år gamla, var födda i fångenskap, men var specifika för detta ändamål och betraktades som om de var "vilda" innan de kläcktes. Denna ålder valdes för att gynna fortare integration med den vilda flocken. Då de var redo att ge sig av försågs de med radiosändare i krage runt halsen, varje antenn prydd med en unik kombination av små plastkuler. Detta möjliggör för forskarna att spåra varje individ även efter det att batterierna på sändarna slutat fungera. Då vi besökte den väldiga voljären avsedd för frisläppning den första morgonen förklarade Iván hur de hade övat fåglarna de senaste sex månaderna med att effektivt jaga dem fram och tillbaka med nät. Denna taktik bygger inte bara upp deras förmåga till flykt, styrka och uthållighet men hjälper också fåglarna att utveckla en hälsosam rädsla för människor. Båda sakerna kommer att gynna fåglarna i det fria. Fåglarna får också träning i att få aversion mot rovfåglar, detta genom att använda en levande rödstjärtad vråk (*Buteo jamaicensis*), eftersom den är den huvudsakliga rovfågeln som de kommer att kunna se på Puerto Rico. Slutligen får de samma mat som de fria fåglarna äter ännu en annan taktik för att underlätta deras anpassning till det fria.

Under de varma och soliga dagar som föregick frisläppningen så besökte vi en annan plats påtänkt för framtida frisläppning, observerade och filmade de vilda fåglarna, kollade holkar, hade skift med matningen och skötseln av voljärer och byggde en enkel observationsplats nära flyktvägen för att underlätta noggranna iakttagelser av fåglarna vid frisläppandet. DNERs chefsskötare Ricardo Valentin, gav mig en omfattande rundvandring och förklarade ingående deras innovativa metoder och upplägget på uppfödandet och skötseln (se PS 21.2, maj 2009 och Ricardos artikel om programmets skötsel av fåglarna). Jag hade också nöjet att träffa de flesta i DNER-staben som alla var oerhört passionerade av dessa fåglar och exalterade inför den kommande händelsen.

Natten innan frisläppandet var omkring tjugo från staben från alla tre organisationer involverade, nämligen Puertorikanska DNER, "US Fish and Wildlife Service" och "US Forest Service" som anlände fulla av förväntan och chefen för DNERs "Fisheries and Wildlife Bureau", Miguel A. García, lagade en utomordentlig måltid för oss alla. Den kvällen hade jag nöjet att möta och tala med FWSs chefsbiolog som är specialist på papegojor, Dr. Tom White, som bland annat har varit djupt involverad i denna arts återhämtning sedan 1999. Slutligen gick vi alla för att sova med väckarklockorna på för att vi skulle vakna på småtimmarna och förbereda oss för frisläppandet på morgonen.

Det visade sig att det regn som började på kvällen den 16e december var ytterst kraftigt de tidiga morgontimmarna. Eftersom regn är något som fåglar får leva med beslutade vi att fortsätta som planerat. Innan gryningen så körde DNER-staben till flera utkikspunkter med handburna radioapparater och telemetermottagare för att spåra de frisläppta fåglarna och om de skulle komma förbi. De flesta av oss andra fanns vid frisläppningsvoljären och förberedde oss för det stora ögonblicket.

Just efter det att det första ljuset kunde skönjas och då alla var på plats så öppnades en liten grind överst på voljären som lät fåglarna flyga ut för första gången i sina liv. Men det var i teorin. Regnet vägrade sluta och fåglarna stannade där de var. Vid varje tillfälle då det klarnade upp ökade aktiviteten både inne i och utanför buren. De vilda fåglarna bidrog till förväntan genom att flyga omkring och ropa högt och vårt hopp steg ytterligare.

Slutligen efter åtskilliga timmar med tveksamma försök tog en fågel modet till sig och flög ut genom dörren, sedan en annan och en annan. Därefter började de ivrigt flyga omkring, ibland flög de upp och satte sig på utgångens kant innan de flög till en matstation och ibland flög de modigt rätt ut genom grinden till friheten. Det var underbart att se i vilket utmärkt skick fåglarna var, alla starka och beslutsamma. Efter det att de ätit lite och fått lite regn på sig flög de vidare in i regnskogen för att förena sig med de vilda fåglarna.

Detta frisläppande var kulmen på årtal av hårt arbete och för mig var det ett privilegium att vara närvarande vid detta verkligt speciella ögonblick då de befriades. Och fastän tio fåglar inte låter så mycket jämfört med de hundratals gråpapegojer vi har släppt i Afrika under senare år så representerade detta frisläppande av Puerto Ricoamasoner 10 % ökning av hela den vilda populationen, ett väldigt steg framåt hur man än mäter eller ser på situationen. Både de fåglar som tidigare hållits i fångenskap och de vilda från de båda programmen ligger nu på ägg eller har ungar så häckningsperioden 2011 tycks bli en framgångsrik säsong.

Det är oerhört uppmuntrande att se så många människor samarbeta så effektivt för att rädda denna unika fågel. Situationen för Puerto Ricoamasonen är långt ifrån säkerställd men om trenden håller i sig så har ett vägskäl passerats efter 40 års hängivet bevarandearbete.

Puerto-Ricoamasonen; (Amazona vittata;sidotext)

Puerto Ricos enda återstående inhemska papegoja var en gång utspridd och talrik. Under 50-talet var det endast 200 papegojer kvar och 1975 uppgick den vilda populationen till endast 13 individer.

“US Fish and Wildlife Service” började 1968 arbetet med att bevara arten. 1973 etablerades “Luquillo Aviary” i “El Yunque Rainforest” där man började med uppfödning. Gradvis ökning i antalet fåglar fortsatte under kommande 20 år. 1993 etablerades en andra population vid “Vivaldi Aviary” i Rio Abajo Forest. På denna nya plats kläcktes 271 ungar mellan 1993 – 2010.

Vid början av 2011 var den vilda populationen 34 till 40 individer i “Río Abajo State Forest” och 20-30 i “Caribbean National Forest”. Populationen i fångenskap är nu 269 papegojer jämnt spridd på de två platserna.

Bildtexter:

Grundliga hälsoundersökningar genomförs på varje individ innan den släpps fri. Dessa fåglar kläcks för att bli fria och hanteras därefter.

Fåglar frisläpps till en början i en stor voljär för att aklimatisera sig och för att ta till sig vilda fåglars beteenden innan de släpps.

Blåstrupiga aror på svarta marknaden. Av Igor Berkunsky, José Antonio Díaz Luque, Gonzalo Daniele. Foton av José Antonio Díaz Luque

På nyårsafton gjorde Eve José från vårt team som arbetar med blåstrupig ara ett ärende med taxi i Benis huvudstad Trinidad (övers.anm. LP: i nordöstra Bolivia). Föreställ dig hans förvåning när chauffören vände sig till honom och sade “jag har några araungar till salu, vill du köpa”? Angelägen att undersöka fallet sade José, “tag mig till dem så får vi se”. Chauffören tog honom till ett hus och där fanns verkligen två araungar. Men det var inte vilka aror som helt. Det var två unga blåstrupiga aror!

José slogs av sammanträffandet och situationens ironi. Han måste tänka snabbt särskilt som sådana fåglar tenderar att försvinna inom några minuter om man försöker organisera så att en myndighet kan konfiskera dem. José sade enkelt och rättframt, “dessa fåglar är helt illegala och antingen kan du ge dem till mig eller kallar jag direkt på polis”! Lyckligtvis insåg chauffören han var i en återvändsgränd och lämnade fåglarna utan större protest. José skyndade tillbaka med dem till projekthuset, matade dem och gav dem en ordentlig undersökning. De var nästan flygga och var i relativt bra kondition. De tycktes ha skötts relativt bra och de hade tagits relativt nyligen från boet. De behövde ändå tid för rehabilitering för att må och utvecklas riktigt bra.

Medan fåglarna vårdades och sedan förflyttades till en säker plats utanför staden mötte Igor Ing. Aldo Claure Banegas, chefen för "wildlife"-kontoret i La Paz ("Dirección General de Biodiversidad y Áreas Protegidas") och förklarade situationen rörande fåglarna, José och taxichauffören. Lyckligtvis förstod direktören snabbt situationen och den underförstådda uppmaningen. Han visste att medan det fanns många av dessa fåglar i fångenskap så fanns det väldigt få av dessa värdefulla fåglar i naturen. Han instämde i att vi skulle göra vårt bästa för att få dessa ungar flygga. Det skulle vara bäst för fåglarna, för den vilda populationen och också för oss så att vi kunde konstatera att ett frisläppande kunde lyckas för denna så kritiskt hotade art.

Vi började omedelbart processen med att få ungarna flygga. Vi matade dem med mat som normalt de vilda fåglarna åt såsom lokala frukter och frön, särskilt frukten från Motacú-palmen som är vanlig mat för de fria blåstrupade arorna. Vi valde en frisläppningsplats där det fanns ett mindre antal av både blåstrupiga aror och blågul ara (*Ara ararauna*), såsom vanligt är i historiskt perspektiv. Vi fortsatte med en mjuk övergång och erbjöd mat till fåglarna och alltjämt en sovplats medan de utvecklade sin flygförmåga. Under de kommande veckorna blev de allt säkrare flygare. De började umgås och kommunicera med de vilda fåglarna och gradvis blev de mer och mer oberoende och mindre intresserade av människor.

Nu mer än fyra månader senare är fåglarna väsentligen oberoende och skaffar sin egen mat och endast tillfälligtvis kommer de till eller flyger över frisläppningsplatsen. Det är en fantastisk känsla att se dessa fåglar flyga fritt över fält och skogar i Beni ... särskilt då man tänker på vad som kunde ha varit deras öde om inte det märkliga mötet i taxin inträffat.

För oss i det blåstrupiga ara-projektet har denna händelse öppnat ögonen på oss på många sätt och kunde inte ha inträffat lägligare. Den har lärt oss ett antal saker som kommer att påverka vårt bevarandearbete kommande år:

1. Det pågår fortfarande plundring av bon och det är djupt problematiskt med tanke på hur få par som häckar varje år, 2. Myndigheterna var lättillgängliga och flexibla när denna unika situation uppstod och deras samarbete visade sig vara viktigt för en framgångsrik utgång, 3. Fastän endast två fåglar frisläpptes var de sannolikt de enda blåstrupade aror som blev flygga från kända boplatser under hela häckningssäsongen och då i hela världen, 4. Denna frisläppning var oplanerad och inte utförd som ett experiment men visar att frisläppandet av unga fåglar även under utmanande former inte bara fungerar utan kan fungera mycket bra.

Vi är mycket lättade över att denna situation lyckades så bra och vi är inspirerade av fåglarna och deras anmärkningsvärda övergång till frihet. Vi känner också starkt att vi har ett nytt verktyg till vårt förfogande. Frisläppning har fungerat bra för andra arter av aror och är en strategi vi har anammat för de behov de blåstrupade också har. Hur effektivt vi kan använda dessa tekniker för att frisläppa fåglar som uppfötts i fångenskap får framtiden visa. Vi är emellertid glada över att ha kunskapen.

Vi är "MBZ Species Conservation Fund" och "Natural Encounters Conservation Fund" tacksamma för deras finansiella stöd i våra ansträngningar.

Bildtext

Dålig nyhet: Två kritiskt utrotningshotade blåstrupiga araungar som tagits från ett av de få återstående bona.

Goda nyheter: Genom stor tur upptäcktes dessa två av den rätta sortens människor nämligen vårt fältteam! Fåglarna har nu rehabiliterats och frisläppts bland de vilda fåglarna i ett idealt område. Märkningen på vingen är temporär och hjälper oss att hålla reda på ungen.

Kläckta för att flyga fritt. Av Ilona Thewissen

Ekorrapor (*Saimiri sciureus*) springer över taket på voljären där tio ljusröda aror (*Ara macao*) väntar på att släppas fria. Fritt flygande aror rör sig över platsen för frisläppning och ropar hest och visar nyfikenhet och iver på grund av de nya fåglarna. Tills nyligen fanns det inga vilda aror kvar här.

De nya fåglarna kommer att förena sig med den etablerade flocken på över 50 frisläppta aror och deras avkomma i "Tiskita Private Biological Reserves" yppiga djungel vid Costa Ricas pacifiska kust. De är i mitten av en två månaders acklimatisering i en voljär på en ny plats för frisläppning. Voljären byggdes med hjälp av "Beirute Family of Costa Rica", "Ford Motor Company", World Parrot Trust och BOSS Orange (se PsittaScene 23.1, februari 2011).

ARA Project är en icke vinstdrivande organisation som har frisläppt i fångenskap uppfödda aror i över tio år. Den största platsen för frisläppning är vid Tiskita där sju grupper av ljusröda aror släpptes mellan 2002 och 2009. Fåglarna bebor nu ett område där arten försvann för ungefär 40 år sedan. Det är "soft releases" vilket betyder att de fåglar som nyligen släppts fria får lokalt insamlad mat vid frisläppningsplatsen tills de lär sig att skaffa mat själva. De frisläppta fåglarna har observerats nästan dagligen sedan 2002 för att säkra en framgångsrik anpassning till det fria och för att skaffa vetenskaplig data om reintroduktionen av den ljusröda aran. Fram tills nu är överlevnadsgraden nära 90 % och åtminstone fem par har framgångsrikt fått ungar som blivit flygga i naturliga bohålor sedan 2008.

Efter frisläppandet kommer de nya arorna att känna av de etablerade hierarkierna och de sociala banden hos de frisläppta fåglarna kommer att utmanas och de får etablera en ny position inom flocken.

Just nu i voljären finns inga etablerade par men starka preferenser finns. Honorna Alice och Rogue håller ihop liksom honorna Orange och Scarlett O'Ara. En hane som heter Hugo är vänskaplig med de andra arorna i voljären men bråkar ofta genom nätet med sitt syskon Rigsby som släpptes 2009. Hanarna Boss, Ford och Splice är livliga. De är ofta upptagna i lekfulla bråk och låtas flyga iväg särskilt när de frisläppta arorna finns i närheten. Två andra hanar Bob och Weasel är lugnare. De kommer alla att släppas i mitten av maj när tillgången på mat är som bäst.

De aror som nyligen släppts blir vanligen kvar inom frisläppningsplatsen upp till sex månader innan de långsamt utökar sitt område. Genom att använda den erfarenhet de fått i voljären och genom social inlärning från de tidigare släppta arorna upptäcker de snabbt nya aspekter på sitt liv i frihet såsom att äta av de ofantliga mängder av tropiska mandlar som finns, att bilda flockar högt ovanför bergen, att jaga gamar (*Sarcoramphus papa*), bli indränkta under regnperioden och sova i oceanbrisen.

Eftersom många av fåglarna stannar nära platsen för frisläppning har ARA Project möjligheten att studera dem intensivt ofta i flera år. På grund av detta är det inte bara möjligt att utvärdera framgången med reintroduktionen genom att mäta överlevnads- och reproduktionsgraden men också att samla värdefull data om de ljusröda arornas beteenden och då allt från föda till socialt beteende och hur par väljs och bildas. Då man studerar hur makar väljs hos de i fångenskap uppfödda och sedan frisläppta fåglarna får man en insikt hur par etableras eftersom man känner till ålder och kön. Detta är vanligen inte fallet när man studerar aror som kläckts i det fria.

Ett exempel på hur en frisläppt aras liv kan gestalta sig kan demonstreras genom honan Cyndi som var en av de första sju arorna som släpptes 2002. Nu nio år senare stannar hon fortfarande inom ett område som uppskattningsvis är två km från frisläppningsplatsen. Vid tiden för hennes frisläppning bildade hon par med en hane Big Boy som också släpptes 2002. Efter det att han från början också hade ett gott öga till hennes syster Rainbow blev han i årtal Cyndis parkamrat. Big Boy var en alfahane större delen av tiden denna period och försvarade kraftfullt Cyndi. Efter några års försök så

föddes framgångsrikt deras första två ungar 2008. Dessa ungar var de första som kläcktes bland de frisläppta arorna i Tiskita och det är en framgångsindikator i projektet. 2009 födde detta par en annan unge. Kort därefter separerade Big Boy och Cyndi. Han har sedan dess varit partner till en hona Red som släpptes 2007. Efter några månader fann Cyndi också en annan partner i en hane Cosmo som frisläpptes 2007 och har nu de första ungarna med honom.

För att nå långsiktig framgång i Tiskita kommer ARA Project att fortsätta att observera de frisläppta arorna och utveckla nya och bredare utbildningsprogram samt involvera den lokala befolkningen i fågelskyddet.

Ilona Thewissen är ursprungligen från Belgien. Hon anslöt till ARA Project 2005 som volontär vid "Tiskita Biological Reserve" då hon arbetade på sin avhandling om reintroduktionen av ljusröd ara. Hon anslöt till staben 2006 som fältbiolog vid Tiskita och är nu beredd inför det fjärde frisläppandet.

Ljusröd ara (sidotext)

Tiskita frisläppningar: 1: september 2002, 7 aror; 2: maj 2003, 6 aror; 3: maj 2004, 7 aror; 4: oktober 2004, 5 aror; 5: april 2005, 10 aror; 6: maj 2007, 12 aror; 7: maj 2009, 16 aror; 8: maj 2011, 10 aror (pågående) www.thearaproject.org

Bildtexter

Arorna vänjer sig vid omgivande skog och skogens alla invånare i den voljär som de placeras i innan frisläppandet. Aror och tidigare frisläppta aror besöker ofta platsen.

Ljusröda aror hade försvunnit från denna del av Costa Rica innan frisläppningarna startade 2002. Nu efter det att nya aror kläckts och återbördats till ett fritt liv har en ny färgrik era inletts.

Ett förbud och en plan för minskning av den illegala handeln i Mexiko. Av Juan Carlos Cantú & María Elena Sánchez

Mexiko har 22 arter papegojor och aror. Av dessa är 11 klassificerade som "endangered", 6 som "threatened" och 4 som särskilt skyddade. Habitatförstörelse och illegal handel är de huvudsakliga hoten som fört åtskilliga papegojarter till randen av utrotning.

"Defenders of Wildlife and Teyeliz A.C." släppte 2007 en utförlig rapport om illegal papegojhandel som uppskattade att ungefär 65 000 till 78 500 papegojor och aror olagligt fångas årligen. Omkring 50 000 av dem dör av stress, sjukdom, våldsam hantering, krosskador, kvävning eller dehydrering under fångst och transport innan de når kunderna. Mexiko har svarat mot denna kris genom att införa ett förbud mot fångande och mot handel av vilda papegojor i oktober 2008 och det fungerar!

Förbudet var den sista utvägen att bevara dessa arter. Nejsägare förutspådde att det bara skulle resultera i en omedelbar chockhöjning av den illegala handeln men det motsatta har inträffat - illegal handel har minskat. Vi analyserade informationen rörande årlig papegojplundring hos "Environmental Enforcement Agency" (PROFEPA) innan och efter förbudet för att se vilken påverkan förbudet hade på den illegala handeln men också på effektiviteten av den samtidiga informationskampanjen som leddes av "Defenders and Teyeliz".

De totala papegojriparandena genom PROFEPA visar en minskande trend och trenden fortsatte efter handelsförbudet 2008. Endast 566 mexikanska papegojor togs om hand 2010, det lägsta talet på nästan tio år och en tredjedel mindre än året innan (se Fig. 1).

Informationen om fångst visar emellertid inte bara en trend i illegal handel utan PROFEPA:s effektivitet i kontroller. Myndigheten har inte nog med personal för att bevaka allt tillfångatagande av vilda djur, transporter och försäljningsplatser i Mexiko. I stället handlar den efter det att

medborgare agerat så majoriteten av inspektioner är ett direkt resultat av allmänhetens information om illegal papegojhandel. Sålunda resulterar en ökning av anmälningarna i en ökning av inspektioner och följaktligen i en ökning av gripanden.

För att kunna identifiera en verklig trend i den illegala papegojhandeln behövde vi veta det exakta antalet årliga anmälningar och jämföra det med den årliga informationen om gripanden.

Medborgaranmälningar till PROFEPA om illegal handel med vilda papegojor visar en brant ökning mellan 2008-2010 (se Fig. 2).

Om vi antar att de flesta gripanden kom som ett resultat av anmälningar står det klart att PROFEPA 2002-2007 i genomsnitt grep 52 papegojor per anmälning, medan efter förbudet så minskade antalet till endast 4,6 papegojor per anmälning. Faktum är att rapporterade anmälningar om illegal handel ökade dramatiskt 2008-2010, medan tillfångatagande av vilda papegojor gav signaler om minskning och om att volymen vilda mexikanska papegojor som var till salu faktiskt minskade. Det är första gången som en ökning i inspektionseffektivitet hos PROFEPA har visat en minskning i tagandet av vilda papegojor.

En mycket hög topp i antalet anmälningar förekom 2008 efter det att förbudet införts av kongressen och hade tillkännagivits publikt av "Defenders and Teyeliz". Den högsta toppen inträffade emellertid 2009 då vi startade en nationsvid kampanj tillsammans med PROFEPA för att informera allmänheten om handelsförbudet och hur man kunde medverka.

Kommunikationskampanjen. Ett handelsförbud har minimal effekt om människor inte känner till det. Efter förbudet hade trätt i kraft i oktober 2008 så planlade vi en nationsvid kampanj för att informera den mexikanska allmänheten om de hot som papegojorna möter, om lagändringar och på vilka sätt de kunde delta för att hjälpa dessa utsatta arter.

Vi lanserade en kampanj februari 2009 vid en presskonferens med PROFEPA. En vital komponent var en webbsida www.pericosmexico.org som presenterade information om de 22 arter av inhemska mexikanska papegojor och aror och som informerade om det hot som illegal handel utgör samt om de regel- och lagändringar som genomförts. Den instruerade användare hur de skulle informera PROFEPA om illegal handel och om reglerna för inköp av en papegoja. Den förmedlade också nedladdningsbart utbildningsmaterial och listade deltagande institutioner och organisationer som hjälpte till med distributionen.

Tack var generösa donationer från enskilda som Terry Pelster, World Parrot Trust, Folke H. Peterson Foundation och IFAW producerade vi mer än 71 000 posters, barnböcker, målarböcker, skämtböcker och klisteretiketter och distribuerade dem över hela Mexiko. Dussintals institutioner och organisationer deltog inklusive regeringsinstitutioner som "Environmental Enforcement Agency", "Environment Ministry", "National Commission of Natural Protected Areas", "Mexico City's Environment Ministry", Mexico City zoos; universitet såsom UNAM, UAM, UDG, Tec de Monterrey samt nationella organisationer som t.ex. Greenpeace, Pronatura, IFAW, CEMDA, Comarino, GEMA såväl som vetenskapsmän/kvinnor, privata företag och enskilda.

Dussintals historier visades i media (tidningar, magasin, radio, television, Internet och bloggar) sedan kommunikationskampanjens start. Vi har konstant talat om kampanjen mot illegal papegojhandel i vårt veckovis återkommande radioprogram "Supervivencia" och givit dussintals presentationer vid symposier, fågelfestivaler, barnfestivaler, skolor osv.

Ett faktum som avslöjades av data om anmälningar från 2002 till 2007 var att PROFEPA mottog rapporter om illegal papegojhandel från 21 stater medan mellan 2008 och 2010 kom anmälningar från alla 32 stater i Mexiko. Kampanjen nådde sålunda hela landet och fick folk att bli medvetna om problemet och få dem att delta i denna lösning genom att inte köpa vilda papegojor och att anmäla illegal handel.

Illegal papegojhandel är ett svårt problem att lösa och faktum är att vi aldrig kommer att kunna lösa det helt. Den kan emellertid minska avsevärt och kontrolleras så att den inte har så negativa effekter på den vilda populationen. Vi har nu dokumenterat att den illegala papegojhandeln i Mexiko har börjat minska tack vare 2008 års förbud mot handel och genom den informationskampanj vi startade 2009 med hjälp av väldigt många och deras organisationer. Handelsförbud hjälper och beslutsfattare bör inte tveka i att använda dem för att kontrollera illegal handel och för att hjälpa bevarandet av det vilda.

Juan Carlos Cantú är direktör för "Programs for Defenders of Wildlife México". María Elena Sánchez är president i Teyeliz A.C.

Figur 1 – Trenden i fångsten av papegojor från 2002 till 2010

Figur 2 – Anmälningar om illegal papegojhandel

Handelsförbudet och kommunikationskampanjen har resulterat i fler rapporter från medborgare samt i fler inspektioner och antalet gripanden har minskat vilket visar att den illegala handeln har minskat.

Bildtext

Mexikos handelsförbud med papegojor utökades med en bred plan för att engagera medborgarna att lära sig mer om papegojor och att rapportera om illegala fåglar. Tusentals postrar och böcker med färgbilder distribuerades över hela landet och ökade medvetandet dramatiskt.

En sällsynt gäst. Av Rick Simpson. Foton av Elis Simpson

I februari 2009 fick jag ett fantastiskt telefonsamtal. "Ah! Rick! Jag har 40 svartryggade papegojor som sitter i ett träd utanför mitt hus!" utropade min vän Jeremy Minns. Konversationen slutade där. Min fru Elis och jag släppte allt vid hade för händerna och skyndade oss till Jeremys hus....

Där fann vi de sällsynta fåglarna i ett träd framför hans hus. Elis tog som vi förstår de första fotografierna av arten i sin naturliga omgivning. Jag säger naturlig eftersom 2006 flög en fågel in genom ett kontorsfönster på ett hotell här i staden Ubatuba vid sydöstra Brasiliens kust. Den fotograferades då den satt ovanpå en datorskärm och tros vara det första fotot taget av arten levande!

Svartryggade papegojor (*Touit melanonotus*) beskrevs först av prins Maximilian av Wied-Niuvied 1820. Sedan dess tills nyligen hade inte mycket gjorts om dessa fåglars historia. Den hade setts vid olika lokaler i sydöstra Brasilien där det fortfarande finns passande Atlantskog tillgänglig men fåglarna sågs inte regelbundet någonstans. Ironiskt nog var det vid en andelsbostad och inte i en jungfrulig Atlantskog som dessa fåglar slutligen studerades för första gången.

De svartryggade papegojornas historia i Ubatuba är ringa. Jeremy Minns upptäckte att arten fanns i området en dag då han tog en öl med en annan välkänd och respekterad brasiliansk ornitolog Ricardo Parrini och då Ricardo plötsligt hörde papegojorna. Olyckligtvis fann de inte fåglarna denna dag.

I januari 2011 fann en i lokalbefolkningen en grupp som åt i hans trädgård. Han ringde en lokal fågelkännare som besökte platsen och fotograferade fåglarna och laddade ner fotona på Internet fyra dagar senare!

Vid den tiden var jag och Elis i São Paulo och gjorde en del efterforskningar på museet. Vi packade snabbt och skyndade tillbaka till Ubatuba. Där fann vi lätt papegojorna. Under kommande veckor hade vi chansen att studera dem varje dag i närheten och noterade deras beteende då det gällde

mat, deras sociala interaktion, hur de lät och rörde sig. Vi iakttog hur ungarna matades och deras tiggande rop.

En intressant sak som vi noterade var att dessa fåglar olikt andra papegojarter aldrig använder fötterna då de äter. I stället plockar de frukten från trädet, bär den i sina näbbar, håller frukten på plats med näbben medan de applicerar tryck på frukten och plockar sedan ut kärnorna med tungan.

Vi tillbringade många timmar i fåglarnas sällskap och ibland mer än två timmar för att se dem driva runt, plocka sig och kivas i det översta bladverket på de tropiska mandelträden (*Terminalia catappa*). De var lugna och fredliga en minut för att plötsligt och utan varning eller provokation ge sig av tillsammans från trädet under höga och ljudliga läten.

Sedan började sökandet efter fruktträden där de dagligen fick sin föda. Vid slutet av deras vistelse hade vi identifierat fem olika träd som de använde frekvent. De sökte runt för att slutligen hitta dem.

Under denna tid kom många personer på besök. Vi fann oss plötsligt i rollen som organisatörer som lokaliserade fåglarna, såg till att alla såg dem men också såg till att innevånarnas egendom och avskildhet på samma gång respekterades. Aldrig i det brasilianska fågelskådandets historia har så många fågelskådare och fotografer anslutit på en plats för att se en enda art. Detta blev Brasiliens första stora sammandragning. En välkänd brasiliansk fotograf Ciro Albano kom hela vägen från Ceará i nordöst, en resa på ca 2 000 km.

Fåglarna blev området trogna i åtskilliga veckor och gradvis sågs de bli färre och färre och slutligen helt oberäknliga om de kom eller ej. De fortsätter att kunna ses och höras i mars 2011 men var de är just nu för att skaffa mat är okänt. Det är en studie för nästa år!

Bildtext

Svartryggade papegojor har så tillbakadragna och blyga vanor att man ofta inte lägger märke till dem. Denna underbara grupp av utrotningshotade svartryggade papegojor observerades under flera veckor efter att de valt just denna plats för sitt besök. Intresserade kom från hela Brasilien för att titta på dem, fotografera dem och kunde även observera hur ungarna matades och detta för första gången.

Carolina-medaljen – till minnet av Don Merton, 22 februari, 1939 – 10 april, 2011

Carolina-medaljen avses vara en ständig påminnelse om den bräckliga statusen hos en tredjedel av alla papegojarter och behovet av omsorg för miljoner fåglar som hålls i burar. Den kallas så efter den utdöda Karolinaparakiten som var den enda inhemska papegojan i USA. Den var en gång så mångtalig att den ansågs vara en pest och dömdes till utrotning under 1920-talet genom jakt, även ren nöjesjakt och modeinspirerad handel och habitatförlust.

Vi tillägnade Don Merton Carolina-medaljen som ett litet tecken på vår uppskattning av hans pionjärbete med ugglepapegojan/kakapon (*Strigops habroptilus*), Mauritiusparakiten (*Psittacula eques*) och andra papegojarter men också för utvecklandet av en rad skötselmetoder som kan appliceras på papegojor världen över. Don var överväldigande tacksam och uttryckte sin uppskattning och tillkännagav hur mycket han gynnats av kontakterna med World Parrot Trust under åren.

Don var en utpräglad fältmänniska och många av de metoder i fågelskötsel, rovdjursbegränsning och habitatrestaurering som han hjälpte till med att utveckla har nu blivit accepterade som praxis. Bevarandeprogrammen som han utvecklade på Nya Zeeland och på öarna i Indiska oceanen har blivit vägledande studier i vad som kan uppnås.

Tråkigt nog förlorade vi Don i cancer i april 2011. Hans arv förvaltas inte bara av de oräkneliga personer som han varit mentor för men också av ugglepapegojorna, Chatham Islands svarttrastar och av alla de många arter som hjälpts av hans arbete.

Nomineringar till Carolina-medaljen kan sändas till uk@parrots.org

Mars 2011 Käre Don, Det var underbart att kunna tala med dig i morse och ge dig nyheten att du tilldelats Carolina-medaljen av World Parrot Trust i erkänsla för dina bidrag till bevarandet av papegojor. Jag gavs den speciella äran att berätta detta för dig eftersom vi har arbetat så nära tillsammans under många år.

Hela förvaltningen och staben vid World Parrot Trust instämde enhälligt i att du skulle få medaljen, eftersom ditt arbete uppskattats enormt och Mike Reynolds var en verklig vän och ivrig supporter av dina gärningar. Mer än någon annan har du visat värdet av att skydda hotade fåglar och att situationen för de mest hotade kan förbättras. Du har utvecklat metoder som visat oss hur produktiviteten kan främjas och stödja överlevnad för de mest sällsynta arterna. Du har visat att dessa metoder kan appliceras på alla fågelarter och med vilja och kunskap är alla arter möjliga att rädda.

Don, det är inte bara ditt arbete på Nya Zeeland som är viktigt utan du har överallt influerat till framgångar. Ditt arbete med att återställa öar och arter på Mauritius och Seychellerna hjälpte till med att ge en start till att aktivera bevarandeprojekt på dessa båda ögrupper. Det var du mer än någon annan som visade oss att i Indiska oceanen var bevarande av öar möjligt och att det fanns hopp för arter som Mauritiusparakiten. Du har effektivt inspirerat en generation av fågelskötare och har varit väldigt drivande med att vara mentor och fostra människor och projekt under många år.

Jag kommer att komma ihåg ett samtal vi hade då du beklagade hur kort vårt liv var och att i några fall kunde vi inte följa projekt från deras början till slut därför att de skulle ta decennier eller århundraden. Du argumenterade för att vi måste lämna ett arv men också en försäkran om att vi måste undervisa nästa generation fältarbetare så de kunde bli bevarandexperter och ledare för att kunna gå vidare med arbetet. Detta har du gjort, ugglepapegojan/kakapon består nu av över hundra individer och Mauritiusparakiten omkring 570 individer och det har blivit en kultur som gör att de som jobbar med bevarande kraftfullt följer dina fotspår. Du har bidragit mer än du kan föreställa dig. Mina bästa hälsningar, Carl. Prof Carl G Jones MBE International Conservation Fellow, Durrell Wildlife Conservation Fellow, North of England Zoological Society Scientific Director, Mauritian Wildlife Foundation.

World Parrot Trust har förlorat en riktig vän. Don Merton, den erkände bevarandexperten från Nya Zeeland avled den 10 april 2011 i en ålder av 72. Fastän många kände till att han kämpade mot en slutlig cancer blev nyheten om hans bortgång ett slag för omgivningen, eftersom Don eller "Mertie" som han kallades av sina vänner var en viktig person i fågelbevarande och en mentor för många av oss under 40 år.

Don hade en viktig roll i bevarandet av många Nya Zeeländska fåglar inkluderade blå vårtkråka och Chatham Islands svarttrast. Han kommer sannolikt att mest ihågkommas för arbetet med ugglepapegojan/kakapon. Don hade den djupaste kunskapen om denna fågel och har varit djupt involverad med denna art alltsedan 1960-talet. Han var den som upptäckte deras lek-häckning ("lek breeding") som är unikt bland papegojor. Don hade en mycket viktig roll i att skapa visioner och i att ge expertråd för återhämtandet hos denna art och såg den öka från 51 individer 1995 till 100 år 2009. Det blev Dons ära att ge namnet till den hundrade fågeln. Han gav fågeln namnet "Te Atapo" som betyder "gryningen efter natten" på grund av dess betydelse för strävan till återhämtning. Han ville uppmärksamma att den hundrade fågeln symboliserade en mycket betydande milstolpe i den pågående kraftansamlingen som pågått mer än ett århundrade med blod, svett och tårar av

oräkneliga dedikerade personer för att rädda en av Nya Zeelands och världens mest märkliga och ikoniska fåglar.

Alla ugglepapegojor/kakapoer som inte kan flyga finns nu på en rovdjursfri ö som ligger utanför deras naturliga område. Deras historiska habitat passar inte nu eftersom de är starkt försämrade och bebodda av rovdjur. Don förstod tidigt hotet från råttor och andra introducerade farsoter. Han och hans kolleger utvecklade metoder för att få bort rovdjur från öarna och förbättra dem så att de passade för hotade fåglar som ugglepapegojan/kakapon. Don såg på var och en av dessa kritiskt hotade fåglar som dyrbara individer. Under häckningssäsongen observerades alla fåglarna 24 timmar per dygn och det blir de fortfarande. Fåglarna förses med tilläggsmat och ansträngningar görs för att maximera produktiviteten. Många av dessa metoder kom från fågeluppfödning. Don sade ofta att intensiv skötsel av hotade fåglar i mycket involverade de metoder man har vid fågeluppfödning. Han överbyggade dessa metoder.

Don var en mycket generös man som gav mycket tid och hjälpte projekt utanför Nya Zeeland och då på Mauritius, Australien, Seychellerna och Fiji. På Mauritius utvecklade han projektet med att bevara Mauritiusparakiten och gav råd och ledning i över 25 år.

Han var optimist och visade oss vägen framåt med sin tro på att de mest kritiskt hotade arterna kunde räddas. De bevarandeprogram han har varit inblandad i under 1960- och 1970-talen har mognat och blivit projekt som räddar hela sviter av arter och deras öhabitat.

Don var en blygsam man som aldrig skrävlade om sina dåd. Han var alltid angelägen att tala om och dela sin kunskap med alla som var intresserade. Han reste ofta och talade ofta på internationella konferenser. Han var den största ambassadören för bevarande som Nya Zeeland någonsin haft. Han kommer att saknas oerhört men lämnar efter sig ett rikt arv med metoder och en generation av biologer på Nya Zeeland och på öar över hela världen som följer i Merties fotspår. Vi är stolta över att ha fått lära känna honom.

Citat

De är våra nationalmonument. De är vårt "Tower of London", vår Triumfbåge, våra pyramider...Ingen annan har kiviér, ingen annan har ugglepapegojan/ kakapon. De har funnits i miljoner år, om inte hundratals miljoner år. Då de en gång försvunnit så har de försvunnit för gott. Och det är upp till oss att se till att de aldrig dör ut. - Don Merton

Husdjurssidor – att förebygga problem

Från forumet

Fråga från Debra P, Förenade arabemiraten: Jag har en underbar gråpapegoja som nu är omkring 10 månader gammal. Hon är snäll, vänlig och tillmötesgående och är en stor glädje att ha. Jag har två frågor: Hennes fjädrar är så mjuka. Kommer de att förändras då hon blir äldre? Och för det andra har det sagts mig att det finns en period som kallas den förfärliga tvåårsåldern då fåglar förändras dramatiskt. Jag vill inte förlora den fina fågel jag har nu. Vad rekommenderar du mig att göra? Ska jag redan nu skaffa mer kontroll över henne så att hon vet vem som bestämmer? Tack för alla råd.

Svar från Pamela Clark Oregon, USA: Din gråpapegojunge är väldigt lyckligt lottad att handhas av någon som försöker förebygga problem hellre än att vänta med att få hjälp då de inträffat.

Faktum är att hennes fjädrar reflekterar det faktum att hon är välnärd. Dieten en papegoja får dikterar kvalitén på fjäderdräkten. Det bästa sättet att hålla hennes fjädrar mjuka är att se till att hon får en passande diet. En fröblandning är en dålig diet för alla papegojor så om hon för närvarande får en fröblandning som stapelmat bör du lära henne att uppskatta en diet med högre kvalitet.

Gråpapegojor har stort behov av protein och fett, större än hos många andra papegojarter. Det bästa sättet att försäkra dig om att hon äter en välbalanserad diet som utgör åtminstone 30 - 70 % av hela födointaget. Jag matar mina egna gråpapegojor med "Harrison's High Potency pellet", eftersom de tillverkats med sikte på att ha högt näringsvärde. Proteininnehållet i dessa pellets är 18 % och fettinnehållet 15 %. Om du matar med mat som har lägre protein- och fettinnehåll kan du komplettera och kompensera med annan mat. För att höja proteinhalten kan du ge lite äggröra eller välkokt kyckling eller fisk ett par gånger i veckan. Fettinnehållet kan höjas genom nötter, inte minst då ni utövar träning. För mycket protein eller fett kan bli ett problem så komplettering ska göras med måtta. Dessutom bör hon få råa grönsaker och frukt särskilt grönsaker. Om du vill ha ytterligare information om diet kan du läsa mina artiklar "Feeding the Companion Parrot" och "Grey Matters", en artikel i två delar som särskilt rör gråpapegojor. Båda finns på <http://www.parrothouse.com/pamelaclark>.

Vad beträffar din oro om beteende kan jag fastställa att det inte finns någon sanning i myten att papegojor genomgår någon sorts tvåårskris. Äldre papegojor kan vara mindre tillmötesgående än unga fåglar men det behöver inte vara fallet. Generellt talat är det bästa sättet att undvika problem då papegojan blir vuxen är att, 1. undvika att papegojan utvecklar ett alltför starkt band till dig, 2. försäkra dig om att alla hennes behov (fysiska, sociala och mentala) möts och 3. kommunicera tydligt med henne och visa henne vad du vill hon ska göra och följ upp det med positiv förstärkning.

Avseende 1: Målet med en ung papegoja är att lära henne att leka ensam och hålla henne sysselsatt. Det är behagligt att ha en papegoja på sin axel men det bör undvikas av två viktiga skäl. Det kommer att utveckla ett starkt band till dig. Då ett sådant beroende utvecklats kommer hon att tillbakavisa andra personer och kommer att söka sig till dig mer och mer och gradvis förlorar hon sitt oberoende. För det andra då hon är på din axel lär hon sig inget annat utan bara att bli beroende. Det är alltså viktigt att uppmuntra henne att uppskatta olika ställen att sitta på, leka med leksaker och göra andra saker på dessa platser. Hon bör inte sitta på din axel under längre tid än 5 minuter en eller två gånger per dag.

Avseende 2: En fallgrop i skötandet av papegojor är tendensen att bara fokusera på deras sociala behov. Sociala relationer utgör bara ett av hennes många behov. Andra rör regelbundna bad, näringsriktig mat, möjligheter till inläring men också vila, årliga veterinärbesök om du har tillgång till en veterinär som är specialist på fåglar, frisk luft och sol, möjligheten att själv skaffa mat, att utföra övningar, att vara utanför buren åtminstone 3 till 4 timmar per dag med möjlighet att kunna flyga, att kunna förflytta sig till olika platser under dagen och ha en känsla av säkerhet. Då du leder henne till vuxenskap måste du se till att möta alla hennes behov.

Du måste lära din fågel några av dessa viktiga saker. Om hon till exempel inte njuter av att bada ännu måste du lära henne att bada och få henne att tycka det är skönt. Om hon inte är sysselsatt måste du ge henne olika leksaker och olika möjligheter att skaffa mat och sedan erbjuda henne möjlighet att agera med dem. Om det finns något i omgivningen som skrämmer henne bör det om möjligt elimineras.

En av de viktigaste sakerna som du kan göra för din fågel är att se till att hon har många olika möjligheter till inläring. Jag rekommenderar Barbara Heidenreichs DVDs (www.parrots.org). Att lära enkla beteenden som t ex att vända runt på en käpp är ett underbart sätt att berika din vän medan det tillfredsställer hennes behov att lära nya saker.

Avseende 3: Det finns inget utrymme i en relation mellan en människa och en papegoja som rör begrepp som kontroll och dominans. Om sådana koncept tillgrips kommer det att leda till handlingar där du använder tvång och våld vilket leder till minskat förtroende för dig. Det bästa sättet att behålla henne så vänlig och söt som hon nu är, är att lära hur olika beteenden verkar och sedan leda henne till bra uppförande genom att använda positiv förstärkning.

Sanningen är att alla varelser uppför sig på olika sätt för att få vad de önskar. En människa fortsätter inte att arbeta med ett svårt arbete såvida han/hon inte får något tillbaka. En hund kommer inte då man kallar på honom såvida inte något bra händer då han kommer. En papegoja fortsätter inte att "kliva upp" om det inte finns någon belöning i utsikt enligt hennes erfarenhet.

Många papegojor utvecklar problem helt enkelt därför ägarna reagerar då beteendet utförs och detta är en kraftfull förstärkare. Jag rekommenderar att du frågar dig kontinuerligt, "Vad lär jag fågeln just nu?" Om hon för oväsen som du inte uppskattar måste du ignorera det fullständigt. Om hon talar och det är något du vill att hon ska göra oftare ska du omedelbart svara med "Fin flicka!", och ge henne en liten godbit.

Det bästa sättet att behålla en papegojas fina uppträdande är att du belönar alla önskvärda beteenden. Det betyder att varje gång hon kliver på din hand när du ber henne får hon omedelbart en belöning som hon tycker om. Det kan vara någon mat, en valnötsbit eller ett solrosfrö. Det kan också vara att klia henne på huvudet eller en liten leksak. Iaktta henne noga och försök förstå vad hon tycker bäst om och använd sedan det. Försök också ha olika belöningar så att hon inte blir uttråkad med samma sak hela tiden. Att kliva av din hand bör också ge belöning och varje gång hon går tillbaka till buren bör hon få en högt uppskattad belöning. Varje gång du ber henne att göra något bör hon få något som förstärker.

Att följa dessa riktlinjer ger en lycklig, frisk och tillmötesgående papegoja. Dessutom kommer hon att vilja samarbeta med dig och du behöver aldrig oroa dig om något som begreppet kontroll. Tack för en så fin möjlighet att diskutera frågan att förhindra problem!

Bildtexter

Ett väl anpassat liv för dessa unga gråpapegojor (*Psittacus erithicas*) fordrar ett förståande för deras grundläggande fysiska och sociala behov.

Erbjud din fågel en mängd olika intressanta leksaker, möjligheter att skaffa mat samt att agera tillsammans med dem.

PsittaNytt

Bra arbete

Framtiden för naturutmärkelser Ofir Drori, grundare av "Last Great Ape Organisation" (LAGA), tilldelades utmärkelsen "Future for Nature award". LAGA skyddar de stora aporna, elefanter och andra hotade arter från illegal jakt. Han har också samarbetat med WPT med de stora konfiskeringarna av gråpapegojor och förberett dem för frisläppning. "The Future for Nature award" ges till enskilda som utför internationellt framstående gärningar för att skydda utsatta arter. Belöningen tillkännager individer som har metoder för bevarande som är innovativa, kraftfulla och målinriktade och ger en framtid åt bevarandet. Metoder behöver utvecklas och denna utmärkelse visar på individens kraft och deras inflytande på bevarande. Hjärtliga gratulationer Ofir!

RIO öppnar för ökning av fonder WPT-medlemmen Debbie Johnstons "meet and greet"-evenemang för att dra in medel vid öppnandet av "Rio movie" var en stor succé och drog in 300 \$ till WPT under bara ett par timmar. Tack Debbie!

Papegojnyheter

Smugglade ägg gripna Slovakisk polis i samarbete med kolleger från Österrike och Tyskland har gripit det största antalet exotiska fågelägg i EUs historia. Det smugglade partiet innehöll 74 ägg från kritiskt hotade amasonpapegojor och har placerats under striktaste skydd. De gripna äggen förflyttades till ett zoo vid Schönbrunn i Wien och 54 papegojor har sedan dess kläckts. Vi vet ännu inte vilka arter

som äggen härrörde från. Håll kontakt med PsittaScene för att se "baby pictures" (bilder av ungarna), källa: <http://spectator.sme.sk/>

Tigerpapegojornas familjetråd Forskare har funnit att tigerpapegojor från Nya Guineas regnskogar, och som kallas så på grund av deras stimmiga eller randiga fjäderdräkt, inte är, såsom tidigare har antagits, nära besläktade med varken rosella-lika papegojor som finns i Australien eller Oceanien eller en liknande grupp som finns i Asien och Afrika. I senaste upplagan av "Molecular Phylogenetics and Evolution" rapporteras att tigerpapegojorna istället utgör en egen gren på det evolutionära trädet. Medförfattaren Dr Leo Joseph sade att resultaten kommer att bidra till vårt förståande om hur papegojorna utvecklades. Forskningsteamets undersökning fokuserade på att förstå platsen för natt- och tigerpapegojor i papegojornas ekologiska och evolutionära historia över australiska kontinenten. "Under vår forskning med dessa särpräglade papegojor från Australien och Nya Guinea bekräftade vi att de australiska papegojorna är långt ifrån en sammanhängande grupp. De tycks istället bestå av fem olika grenar i papegojornas evolutionära träd", sade Dr Joseph. Källa: CSIRO

Gråpapegojornas "tal" Ny forskning av vetenskapare vid universitetet i Georgia har för första gången visat att gråpapegojor kan utveckla en djupare förståelse för ljud, för oss ord, än forskare tidigare förstod. Resultaten publicerades nyligen i "Journal of Comparative Psychology". Forskningslaget studerade en gråpapegoja som heter Cosmo och som bor hos UGA-professorn Betty Jean Craige. För att studera effekterna av papegojors spontana språk i sociala sammanhang videospelade teamet Cosmo i fyra olika sociala sammanhang. I första fallet började Craige inspela Cosmo och lämnade sedan hemmet under tiden för sessionen. I andra fallet var Craige tillsammans med Cosmo såsom i normala fall. I tredje fallet var Craige i ett närliggande rum och kommunicerade endast med Cosmo genom rösten. Slutligen var Craige och Colbert-White i samma rum som Cosmo och simulerade en dialog och ignorerade Cosmo. Analysen av resultaten visade att Cosmos spontana vokabulär ändrades i betydande grad vid de fyra olika sociala situationerna. De indikerade också att Cosmos "vokala språk påverkas påtagligt av närvaron och responsen hos de personer som fanns i fågelns omgivning".

Papegojentusiasters kryssning 2011

Att lära tillsammans – utforska tillsammans – njuta tillsammans – den tredje kryssningen för papegojentusiaster är tillbaka på begäran! Missa inte denna möjlighet att resa och lära tillsammans! Det finns inget någonstans som denna för de som älskar papegojor! Fina exkursioner: Naturliga mötesplatser Tampa, Florida och Belize Bird Rescue, Belmopan, Belize. Stora talare: Dr. Susan Friedman, Steve Martin och Joanna Eckles. Stora anlöpningshamnar: Belize, Isle of Roatan, Cozumel och Costa Maya. Du kommer att träffa nya vänner som delar dina intressen. Vi har möten tillsammans, tombolar, spel och seminarier vid sidan om våra fantastiska exkursioner som berikar din erfarenhet och stödjer WPT. Resekoordinator, Carol Cipriano välkomnar dig ombord. Webb: www.parrotloverscruise.com, Tel: Carol Cipriano +1 570-470-0034 Email: carolstravelttime@gmail.com

Nytt! En plats att finna massor på! Exklusivt för läsare av PsittaScene - finn all väsentlig information, foton och andra saker som inte kom med i denna upplaga. Besök oss online för att upptäcka den fullständiga rapporten om Puerto Ricoamasoner, tidigare artiklar och foton om blåstrupiga och ljusröda aror, svartryggiga papegojor osv. Fler svar finns på dina frågor www.psittascene.org